

свѣт је један

Нора Маклинток

НАМЕШТАЈКА

Креативни центар

Наслов оригинала

Norah McClintock
DOUBLE CROSS

Original text by Norah McClintock, copyright © 2000. All rights reserved.
Published by arrangement with Scholastic Canada Ltd.

За издање на српском језику © Креативни центар 2009

Библиотека *Свет је један*

књига четрдесета
прво издање

Уредник библиотеке

Дејан Беговић

Уредник издања

Слађана Илић

Илустрације

Владимир Бурсаћ

Лектор

Виолета Бабић

Дизајн корица

Душан Павлић

Дизајн и припрема за штампу

Љиљана Павков

Издавач

Креативни центар, Београд, Градиштанска 8
тел. 011 / 38 20 464, 38 20 483, 24 40 659
www.kreativnicentar.rs
e-mail: info@kreativnicentar.rs

За издавача

мр Љиљана Маринковић, директор

Штампа

Публикум

Тираж

2.000

ISBN 978-86-7781-729-9

Нора МакЛИНТОК

НАМЕШТАЉКА

Са енглеског превео
Зоран Пеневски

Креативни центар

*Сїадију, Брилију и сїаром добром
Ворду Кливеру*

ПРВО ПОГЛАВЉЕ

Све што сам урадила било је то да сам пронашла последње слободно место у школској мензи. Откад је па то злочин? А све што сам рекла – и то учтиво – било је: „Извините, молим вас, да ли је слободно?“

Он – момак кога никада дотад нисам видела – мрко ме је погледао, као да сам бубашваба. А онда ми је одбрусио ... овај, хајде да кажемо да замало што нисам поцрвенела, а то уопште није лако. Ја сам градско дете. Могу да се носим и са жешћим псовачима. Ко може и да помисли да ће ме шокирати неки средњошколац из пишљивог богу иза ногу Ист Хејстингса?!

Не знам за вас, али кад без икакве зле намере поставим некоме питање, а та ми особа узврати псовком, ја урадим једну од две ствари. Или је игноришем – издигнем се изнад ситуације, што би рекô Левек – или му узвратим истом мером. Овог пута учинила сам ово друго. Извукла сам празну столи-

цу и села преко пута момка. Док сам вадила сендвич и јабуку из торбице за ужину, рекла сам: „Зaista верујем у први утисак, а мој први утисак о теби казује ми да си неко кога не бих волела боље да упознам. Али не желим ни да једем стојећи. Уосталом, ово је јавно место“.

Момак који је – што ме је још више нервирало – био некако слadak, бесно ме је гледао. Посматрао ме је као да жуди да ми каже нешто безобразно, али пошто је већ био пуцао из свог најубојитијег оружја и није ме одувао, изгледа да је остао без текста. Уместо тога је устао и кренуо ка излазу из мензе, оставивши испред мене остатке свог дијететски неодмереног ручка (нема ту помоћи, увек приметим тако нешто) на столу. Погледала сам умазан помфрит и допола поједен хамбургер на послужавнику. Ако је помислио да ћу да почистим за њим...

„Хеј!“, викнула сам.

Многи су се окренули ка мени. Он није.

„Еј ти!“, викала сам. „Ти у тексас јакни!“

Застао је. Полако се окренуо.

„Нешто си заборавио“, рекла сам гласно и јасно тако да су ме сви чули. „Зар те мама није научила да склањаш за собом?“

Његове кобалтноплаве очи пресекле су ме као ласер. Крупним корацима вратио се до стола за којим сам седела, зграбио послужавник и просуо бућуриш у моје крило. Затим је излетео напоље.

У мензи је накратко завладала тишина. Онда се зачуо жагор. Осећала сам се помало гупо. Више сам била бесна. Устала сам, ишчупала пуну шаку папирних салвета из диспензера на средини просторије и покушала да се што боље обришем.

„Био је то храбар потез“, добацила је Лина Џојс са суседног стола. Лина седи у првој клупи на часовима хемије.

„Ко је уопште тај момак?“, упитала сам.

„Џона Шеклтон.“

„Шта с њим није у реду, осим што је свиња?“

Слегла је раменима. „Први је понедељак у месецу.“

Можда сам глупа ... али: „Молим?“

„Прва недеља у месецу је дан за посете. А првог понедељка у месецу Шеклтон је злоћудна дивља животиња. Другим данима само је дивља животиња.“

„Дан за посете?“

„Затвореницима.“

Још једном сам је погледала, не претерано интелигентно.

„Шеклтонов отац робија од двадесет пет година до доживотне“, рекла је Лина. „Убио је Шеклтонову мајку.“

Е супер! Момку убијена мајка, а ја му рекла: „Зар те мама није научила да склањаш за собом?“

„Гурнуо ју је низ степенице пре пет година“, додала је Лина. „Пала је на бетон и сломила врат. Чуди ме што то не знаш.“

„Како бих то могла да знам?! Ја нисам живела овде пре пет година.“ У ствари, у Ист Хејстингсу укупно сам провела пет месеци ... и ово сад.

„Па ти живиш у његовој кући!“, рекла је Лина.

У његовој кући? Нико ми није рекао да живим у кући у којој се одиграло убиство.

* * *

Тог поподнева враћала сам се из школе са Росом Џенкинсом. Била је то обична шетња, не оно као младић и девојка. Рос је годину дана старији од мене, тако да на предавањима нисмо заједно. Али он је уредник школског листа за који и ја радим. Тако смо се упознали и претпостављам да се слободно може рећи да смо пријатељи. Скрнули смо лево од полицијске станице у којој ради мој очух Левек – он је шеф полиције у Ист Хејстингсу – и баш смо пролазили поред гвожђаре, кад сам узвикнула: „Хеј, па то је онај тип!“

Џона Шеклтон је шеткао горе-доле испред зграде општине Ист Хејстингса носећи велики транспарент. Није било тешко прочитати шта је писало

крупним црним словима и на једној и на другој страни:

**ОСЛОБОДИТЕ ХАРОЛДА ШЕКЛТОНА.
ХАРОЛД ШЕКЛТОН ЈЕ НЕВИН.**

„Чуо сам да се вратио“, рекао је Рос тоном који ме је изненадио. Рос је пристојан момак; добронамеран је и увек жели да зна шта је то што људе не оставља равнодушним. Воли да прича о ликовима из суседства и њиховим ексцентричностима. Међутим, када је говорио о Џони Шеклтону, није био ни радознао, ни добронамеран. Као да је променио мишљење о Џони сматрајући да не поступа исправно. „Изгледа да је променио тактику и прибегао једноставнијим потезима.“

„О чему говориш, Росе?“

„Шеклтон је користио школске рачунаре за слање мејлова у којима тражи да ослободи Харолда Шеклтона. Тврдио је да је полиција у Ист Хејстингсу стрпала у затвор невиног човека. Сада не сме више да користи школске компјутере без надзора. Претпостављам да је то разлог због којег прави будалу од себе шетајући овако по улици.“ Ухватио ме је за лакат и повео преко улице. Кад смо били наспрам Џоне Шеклтона, Рос га није ни погледао.

„Шта се стварно десило с њим?“, упитала сам.

Фркнуо је.

Можда само нагађам, али: „Не допада ти се, зар не?“

„Због њега сам завршио у болници. Сломио ми је вилицу. Морали су жицом да је повежу.“

Бленула сам у Роса, који је, као што рекох, пристојан момак до те мере да му се дивите као што се Џими Олсен, пријатељ Кларка Кента, диви Супер-

мену. Тешко је замислити да би неко могао да дигне руку на њега.

„Чиме си га то испровоцирао?“, упитала сам.

Рос, обично благе нарави, сада се разјарио.

„Шта сам ја урадио?!“, рекао је. „Тип ме је послао у болницу и ти мислиш да је то због нечега што сам ја урадио! А није ти пало на памет да је дечко бесни силеџија? Зар увек мислиш да...?“

„Хеј“, рекла сам. „Извини. Лоше сам се изразила. Дозволи ми да преформулишем питање. Како је дошло до тога да ти страшни Џона Шеклтон сломи вилицу?“

Рос се мало збунио, а затим стидљиво осмехнуо. „Ти не знаш ништа о њему, зар не?“

„Осим оног што сам данас чула.“ Испричала сам му шта се десило у мензи.

„Видиш?“, рекао је Рос. „Дечко је опасан.“

„И шта је било међу вама?“

„Реаговао је насилнички на нешто што сам написао о његовом оцу.“

„Хоћеш да кажеш – о убиству?“

Климнуо је главом. „Мало је компликовано. Све у свему, пошто се није сагласио с мојим мишљењем, одлучио је да напише писмо главном уреднику својом песницом и да га лично преда.“ Тргао се као да му се освежило сећање на ту болну успомену. „Скочио је на мене иза школе и почео да ме удара као да је хтео да ме убије. И да Ерик није наишао иза угла“ – Ерик Мур је уредник спортске рубрике у школском листу – „не знам шта би се догодило. Лице ми се тако надуло да нисам могао да отворим очи. А пошто нисам био једини кога је напао, Шеклтон је послат у неки омладински центар на неколико месеци кад су га моји родитељи тужили.“

„У малолетнички затвор?“, упитала сам.

„Чуо сам да је више налик на поправни дом.“

Бацила сам поглед преко рамена на Џону Шеклтону који је марширао горе-доле подигнуте главе и чинило се да није свестан људи који су се с њим мимоилазили на тротоару и аутомобила који су пролазили улицом. *И боље да ја избеђавају*, помислила сам.

* * *

*Viens me voir après la classe aujourd'hui, Chloe,** ре-кла ми је мадам Беноа, професорка француског, следећег дана кад сам ушла на њен час.

*Oui, Madame.***

Пре неколико година, кад би ме наставница замолила да останем после часова, помислила бих да сам нешто забрљала. Сада више не, поготово не због француског у Ист Хејстингсу. Првих петнаест година живота провела сам у Монтреалу, где и најокорелији Англосаксонци пристојно говоре француски. Ја говорим много боље.

Кад је zazвонило, мадам Беноа ми је рекла на француском: „Хтела бих да те замолим за посебну услугу“.

„Само реците.“

„Нисам сигурна да знаш, пошто си нова, али у овој школи постоји програм помагања у учењу“, рекла је. „Врло успешно ангажујемо ученике ви-

*Остани данас после наставе, Клои (прим. прев.).

**Добро, мадам (прим. прев.).

ших разреда да помажу ђацима нижих разреда. Ти си један од мојих најбољих ученика. Волела бих да знам да ли би хтела да учествујеш у том програму.“

Никада нисам некоме држала часове. Нисам била сигурна ни да ли ће ми се то допасти, поготово ако то подразумева провођење неколико сати недељно с неким клинцем из прве године. „Не знам“, рекла сам.

Мадам Беноа се насмешила. „Помисли само на то колико ћеш помоћи некоме ко има потешкоће с нечим што је теби веома лако.“

А шта ако ђак буде тежак као моја млађа сестра Фиби? Или, још горе, шта ако ученик који ми је додељен *управо* буде моја сестра? Фиби није лош ђак, али нема много смисла за језике. Она не говори лоше, али је њен француски попуљен са улице, а прилично је алкава кад су у питању основе граматике и писање. Није ваљда да је мадам Беноа планирала да ме споји с њом?

„Пааа...“, отезала сам. Да ли стварно желим да то радим? Гледала сам у лице мадам Беноа, пуно ишчекивања. Била сам некако поласкана тиме што ме је питала. „У реду“, напослетку сам одговорила. „Пристајем.“

Осмех мадам Беноа постао је веселији. „Знала сам да ћеш пристати!“

„Али под једним условом“, додала сам. Чекала је. „Не желим да подучавам рођаке.“ Нисам хтела да помисли да ћу променити став по том питању.

„Наравно“, рекла је мадам Беноа, пуна разумевања. „То неће представљати проблем. Ученик на кога мислим био је одсутан неко време. Прилично

је заостао с градивом, али знам да жели да ухвати корак.“

Тада сам почела да губим ентузијазам.

„Већ сам се договорила с њим да се овде видимо сутра за време паузе за ручак“, рекла је мадам Беноа. „И ти си тад слободна, је л’ тако?“

Полако сам климнула главом. Можда сам погрешила. На крају крајева, зар није рекла да ученици виших разреда помажу млађима?

„Добро“, рекла је. „Џона ће ти бити захвалан, сигурна сам у то.“

„Џона Шеклтон?“

Климнула је потврдно главом и наставила да се љубазно осмехује. „Да ли си већ имала прилику да га упознаш?“

* * *

Била сам очајна док сам распремала сто те вечери. Наставила сам да очајавам док сам спирала остатке хране с тањира и стављала их у машину за прање судова. Рекла сам да ћу учествовати у програму помагања у учењу, али сам то рекла *пре* него што сам добила информацију која ми је била неопходна да донесем одлуку. Да ме је директно питала: „Желиш ли да помажеш Џони Шеклтону?“, рекла бих: „Не“. Добро, можда не бих то тако глатко одбила. Можда бих – највероватније – нашла неки изговор: „Јао, тако бих волела да могу да помогнем, госпођо, али сам презаузета, што са новинама, што са учењем, а и помажем код куће.“

„Појавио се некакав проблем?“, зачуо се глас иза мене који као да је допирао из пећине. Левек је ста-

јао на вратима кухиње. Заправо, испунио је улаз у кухињу. Он је огроман човек, не само висок већ и широк, као ходајућа телефонска говорница.

„Не, нема проблема“, рекла сам аутоматски. И то је тако. Не волим да ми људи самовољно копају по приватном животу.

„Да ли би онда хтела да ми кажеш зашто си одврнула славину до краја кад ћеш тањире ионако да ставиш у машину?“

Одмах сам затворила воду. „Извини“, промрмљала сам.

Климнуо је главом, али се није удаљио. Уместо тога стајао је тамо и пратио шта радим. Пре него што је постао шеф полиције у Ист Хејстингсу био је детектив. Увек је пратио шта људи раде и процењивао оно што су рекли покушавајући да утврди да ли говоре истину. Пожелела сам да одјурим у своју собу, али ако бих то урадила, тиме бих потврдила његове сумње, и следећег тренутка причала бих му о чему сам размишљала – што је управо оно што сам хтела да избегнем. То што живите с другим људима под истим кровом не значи да они треба да знају сваку ситницу о вама, зар не?

„Како је у школи?“, упитао је.

Образи! Да нисте поцрвенели? Ништа он не зна. Пиша тек тако. „Добро је“, одговорила сам. Концентрисала сам се на кухињски посао да бих што пре збрисала у своју собу.

„Ускоро ће тестови, ако се не варам.“

„Неће још неколико недеља.“ На вратима – тишина. А онда, хвала незнатим силама, зазвонио је телефон и Левек је зграбио слушалицу. Прала сам судове док је говорио.

„Да“, рекао је. „Да, знам. Видео сам дечка овог поподнева.“ Пауза. „Колико знам, општински закони не забрањују протестовање на јавном месту“, рекао је. *Je l' on t'io i'rica o Џони Шеклџону?* „Није блокирао пешацима пролаз“, додао је тоном који би неупућенима звучао као разуман, али у којем сам ја – ветеран у посматрању Левека – препознала нестрпљивост. „Сигуран сам да знаш, Дејве..“

Дејв? Да ли је мислио на Дејва Макдермота, градоначелника? Његова канцеларија налази се у згради општине. Он је сигурно могао да види Џону Шеклтона.

„... да је слобода говора загарантована уставом. И све док дечко не оклевета неког, или не почне да омета саобраћај, или не прибегне насилном понашању, ја ту не могу ништа да учиним.“ Дуго је потом ћутао и слушао. Напокон је проговорио: „Разумем. Али све док општинска управа не нађе начин да прогласи нелегалним мирно изношење ставова грађана, ја не могу да га спречим.“ Опет тишина, а затим: „Лаку ноћ, Дејве“. Вратио је слушалицу лупивши њом јаче но обично и – можда и грешим – мислим да је опсовао себи у браду.

„Појавио се некакав проблем?“, упитала сам га раздрагано.

Мислим да и он не воли да му се други мешају у живот. Погледао ме је исто као и ја њега, а онда напустио просторију. Међутим, мој проблем је остао. Шта да радим са Џоном Шеклтоном?!

Чим се сусрела с Џоном, Клои је одмах увидела да је он непријатан момак. И зашто би се онда трудила да докаже да његов отац заправо није убица – поготово кад ни она сама није сасвим убеђена у то? Клои је ипак открила шта се све догодило оног дана када је Џонина мајка убијена. Међутим, што се више буде приближавала убици, то ће опасност постајати све већа...

ISBN 978-86-7781-729-9

9 788677 817299

www.kreativnicentar.rs